

# ה'רהורים של חווה על אותו הנושא: "אילו יכולתי לחיות את חיי מחדש"

ילדיי, איני יכולה לסרב להסכים להצעת הנישואין של אהוד. ניח וקיבלתי. אז הרונותי את הילדים. שהם מזוני הרוחני בימים טורפים אלה. ילדיי הם האמת היחידה שקיימת עבורי היום. כאשר אני מתקיימת. לא חיה. בשדות-המתים של נווה-תירצה...

שוב שגיתי. ונפלתי כפרי בשל בידיה של הנוכלת גברת גרנות. לא יכולתי להבחין כי היא בעצם זאב שעוטה פרווה של כבש. המון חוס. המון סימפטיה. המון חוכמה והמון מישמנים עטתה עליה גברת גרנות. כשהושלכה ממנה האדרת. עליידי הרוקחים של ירושלים. כולם ראו אותה במערומיה.

כאן היתה לי זכות הבחירה. הכתובת היתה על הקיר. היו המון תמרודים בדרך אליה. אבל אני כיסיתי את עיניי במישקפיים ורודים, משום שרציתי חזרה (כמו ילדה קטנה בגן. שקילקלו לה את בהצעוע) את אביבה שלי. פחדתי מהזאב שגיליתי. כולם ברחו מהזאב ורק אני נשארת.

הפסיכולוגים יאמרו כי כאן אני יכולה למצוא נחמה מורתא במיסגרת של נסיבות מקילות. ולהוריד מעצמי את האחריות למערכת-היחסים האישית שלי עם השועל-זאב-נוכלת. אבל אינני יכולה להסתתר תחת נסיבות מקילות.

אולי לא ברחתי ממנה מתוך פחד לאבד אמא מלאת מישמנים (אמי תמיד היתה

הות הוויית קיומנו תלויה בגישתנו לשאלה קרדינאלית אחת: האם הגזירה גזרה והרשות נתונה? המיתולוגיה היוונית משיבה בלאו מוחלט. היהדות לעומת זאת הציבה בפנינו את האפשרות של חזרה בתשובה. היינו: הרשות נתונה.

אדיפוס המלך. אנטיגונה. פדרה - לא יכלו להימלט מגורלם. הם היו מאריונטות בידוי האלים. בידי כוח עליון. משום כך לא יכלו. בעצם. לקחת אחריות על גורלם ועל חייהם. היהדות טוענת לאחריות. מוטיב השבר והעונש למשל מחזק את זכות הבחירה שיש לאדם. האחריות שאנו מסוגלים לטטול או שאיננו מסוגלים לטטול - היא בבחינת. מותר האדם מן הבהמה?

האם לי היתה רשות נתונה? האם היתה לי זכות בחירה חופשית? כדי לנוסת ולהשיב בחיוב אני עריכה לחשב במישקף-הילדים: נדמה לי, לוא. אם. אולי.

למען תעתועי-שווא אלה יש צורך בפעולות טכניים דמיוניים. כמו. למשל. שיקוי-הפלאים של עליסה בארץ-הפלאות. אקח ממנו לגימה אכנס למינהרת-הזמן. והנה אני בת 18. עצמאית. החלטית וקשוחה. ולא נותנת מירווח-מחיה לכל מיני מסיתים ומדיחים ומשכנעים למיניהם. מסרבת להצעת-הנישואין של אהוד. מסיימת קורס קצינות

במינהרת-הזמן. בשדות-החיים. הייתי לוקחת איתי מגלה-מוקשים ועוטה לגופי אימודי-שכפ"ץ.

אהוד יערי היה המוקש הראשון של הייכאדם. נכה-נפש. שעשה לעצמו חשבון קר של נישואין כדאיים - יפה. חכמה. עשירה. אשה רפרזנטטיבית. לאי-שקרייה עתידי. אני הייתי יעד מתאים. ילדה-טובה ירושלים. נאיבית שאפשר היה בקלות לעבוד עליה. למה לך קורס-דיילות? את תיסעי איתו! אמר (אמו אפילו באה והציעה לי צ'ק שמן. כדי שלא אצטלם לשער בעיתון).

אהוד יערי. איש הניגודים. חי ומקיים את המוטו של חייו: אני ואפסי עוד! ומצד שני חשוב לו מאוד מה יגידו עליו.

אכן. הופעותיו היומיומיות בהיכל-המישפט הוכיחו את עצמן. הוא הצליח לקבל ממר אורי אבנרי בכבודו ובעצמו את המישפט הבא: לוא הייתי צריך לבחור לי רע וחבר. הייתי בוחר באהוד יערי! אבל מר אבנרי הנכבד לא ידע כי המלך הוא עירום. אהוד הצליח לשכנע אותי באמצעים פסולים (כאן. קרוב לוודאי הייתי זוכה במישפט-זוטא) למכור את הבית בירושלים. ובחלקי אני. וחלקי בלבד. ברכוש המשותף. לממן את עורכי-הדין.

אהוד לא תרם ולוא רק שקל אחד למען הגנת אשתו. ורק עוד דבר אחד. ב-20 למרס 1986. ביום הולדתי. השבתי בבית-

חיה סלומי, חיפה

## היה או לא היה?

(המשך מעמוד 9)

לאומי. לכן זה לא מתקבל על הדעת שזכו זמנית ישלח מישהו, ובידו מסר המדבר על שיחות ישירות.

"כל העניין נראה כמו טריק. שתיכ" ננו כדי להעסיק קצת את העיתונות."

## "זוהי

## פרובוקציה"



בין רק"ח לבין הרשימה המתקרבת לשלום קיים, מאז יסודה של הרשימה. מאבק כמעט עקוב-דמם. הד הגרוע ביותר. המאבק נסוב בעיקר על משופע באלומות מילולית מן הסוג קולותיהם של הבוחרים הערביים. הוא התחיל משום שרק"ח פחדה שעם צאתה של הרשימה המתקדמת לאוויר העולם תאבד היא את ההגמוניה שהייתה לה ברחוב הערבי.

חיים הנגבי, דובר סיעת הרשימה המתקדמת בכנסת, שהשתתף גם הוא בכינוס ב'נווה. אמר דברים בוטים יותר על המסר שהיה-ארץ-ליה: "זה היה שילוב של שני דברים: הרצון של רק"ח להוכיח לציבור היהודי והערבי שהם

באופן ברור לתהליך-השלום. אם קיים כזה.

ההכחשה שבאה מתונים, ממוסדות אש"ף, לגבי המסר, שיחקה ליריהם של פרס, שמיר ושאר הכריזות, שטענו הפעם, כמו בפעמים קודמות, שעל אש"ף אייפאשר לסמוך. מכיוון שאי-נשיו תמיד מכחישים את הדברים יום אחרי פירסומם.

המיקרה גם סיפק למימסר הישראלי תירוץ שלא להתמודד באופן ענייני ועמוק עם הנאום הפומבי שנשא ערפאת במליאת הכינוס. ושבו הכיר באופן ברור בהחלטות האו"ם 242 ו-338.

המיקרה של ביטון הפך את כל הדיכונים לשעוריה תיקשורתית חולפת, וחזק את מתנגדי-השלום בישראל.

## איש לא

## שאל



העיתונאים, ובעיקר העיתונאים נאים הישראליים שליוו באופן צימוד את כל ריוני הוועידה וגם את



ערפאת ומפת תוכנית אלון לא מקובלת

המיפגשים מחוץ לאולמות. שיחוקו פ"קיד לאי-מבוטל בהפיכת הכינוס לסני-סציה חולפת.

איש מהם לא טרח לבדוק את דבריו של צ'רלי ביטון עם הצד השני, שהיה שותף לאותה פגישה לילית. אנשי אש"ף. נציגים רישמיים ומוכרים. וכאלה שאינם מוכרים, הסתובבו במקום כשי-כולם פתוחים לפניות של ישראלים.

לא היתה כל בעיה לאיש מן העיתונאים לפנות לאחד מן הדוברים הרישמיים של אש"ף כדי לבדוק איתו את הסיפור של ביטון.

אחד מחברי המשלחת, שאינו עיי-טונאי, שמע על המסר של צ'רלי. הוא לא היסס ופנה לאחד היועצים הבכירים של ערפאת, כדי לאמת את קיומו של המסר. היועץ ברק את הדברים תוך דקות אחדות, וזיכה את השואל בתי-שוכה מפורטת.

איש מן העיתונאים הישראליים לא טרח לעשות דבר דומה, והכל שלחו לארץ כותרות מפוצצות, שסיפרו על פריצת-דרך ועל מיפנה היסטורי. כו-תרות שאותן היו צריכים להכחיש למי-חרת היום ובימים שאחריכך.

מוקרים על עניין השלום ועל צ"ר-שרים עם הפלסטינים, והרצון של צ"ר-לי, כאדם בודד שאין מאחוריו תנועה, שרצה להכות גלים באופן בולט כדי לבסס את מעמדו.

הם אמרו בשם ערפאת דברים שמ-עולם לא אמר, ושהם מנוגדים לעמדה שלו, שאותה ביטא בנאום הפומבי. נעשה פה פשע כלפי המאבק לש-לום בחברה הישראלית. זוהי פרובוק-קציה."

היתה גם ריעה אחרת, שהועלתה בין אנשי הרשימה המתקדמת. בסיון לה-בין את המניעים של אנשי רק"ח. ריעה זו טוענת שביטון הוליד שולל גם את חבריו בחזית אנשי רק"ח. וכשהבינו אלה שהוטעו, ניסו להתחמק מהעניין בדרך אלגנטית.

אחרים אמרו שלראשי תד"ש לא איכפת להשתמש בביטון ולבזבז אותו, מכיוון שאינו קומוניסט אונטי, ולא תמיד סר למרותם.



חווה עם אהוד בבית-המישפט. הוא תרם שקל להגנתה.



חנה עם אביבה גרנות על ספסל-הנאשמים. היא יצאה מהארון בכלאו.

כחושה. כמעט שדופה). מתוך דאגה. אהבה ופחד לאבד את אמא (באותו זמן הייתי יתומה. אבי נפטר).

המשכתי במערכת-יחסים מעוותת. לא מאוזנת שהיתה תמיד מבוססת על נתינה בלתי-פוסקת מצדי. לוא שמעתי בקולם של אלה שאמרו לי לעזוב אותה. לא הייתי מוצאת את עצמי היום יושבת על עיי-החורבות של חיי.

לוא אבי היקר היה היום בחיים. הוא היה מונע ממנה היות לי את כורי-העביש. הוא היה בא לבית-המישפט ומוכיח איזו עיללת-דם שפלה העלילה עליי... לוא אבי היה בחיים. אינני חושבת שיכול היה להציל את מלה מלבסקי ז"ל מצפורניה של הגברת גרנות. אבל יכולתי ללכת אליו. הוא היה מקשיב לי. בניגוד לבעלי היקר.

המשפט. לא מודה! לאשמה הנוראה מכל. ונלקחתי לאחר כבוד לרבנות. ושם כבהיסח-הדעת חתמתי על הסכם חלוקת-ממון. שבו ויתרתי אפילו על דמי-כתובתי.

נישואיי לאהוד היו המעידה הראשונה שלי בשדות-החיים. צר לי שהמוקש התמוץ גם בפניו. אבל אין אנו חיים בנוואקום. החורבן שלי הוא חורבנו וחורבן ילדיי. היקרים לי מכל. למרות כל זה. לאהוד ולילדים יש תקומה. אני היא זו שמשלמת את המחיר הגבוה מכל. מחירי חיי.

לולא גישאתי לאהוד. אין לי כל ספק שלא הייתי עוברת לגור בירושלים. ואי לא הייתי פוגשת בזאב מחופש לסבתא של כיפה אדומה - גברת אביבה גרנות. אבל אז... אולי לא היו לי ילדיי הנפלאים. כשאני חושבת על לוא יכולתי לטייל שוב